

ude i Befolkningen. Naar Befolkningen rejste Spørgsmaalet om Forsvarets Ordning omkring paa Møder eller Valgtribuner, blev de fra Flertallets Side i denne Sal, fra Rigsdagsmændenes Side, stadig opfordrede til at tie med denne Sag nu, det kunde der ikke diskuteres om i Øjeblikket. De Spørgsmaal, der vedrørte vort Forsvars Ordning, vare henlagte under en Kommission, og indtil den havde talt, kunde man ikke længere strides om disse Spørgsmaal. Det lykkedes de Herrer paa denne Maade at faa dysset Befolkningen i Søvn, saaledes at der hengik en Tid, hvor det syntes, at Forsvarssagen nogenlunde hvilede i Ro. Men man kunde jo have ventet, at naar der skulde være Fred om dette Spørgsmaal, saa maatte den, der først og fremmest skulde vaage over Freden, være Regeringen selv, men det har vist sig, at siden vi have faaet Venstrestyret fra 1901, har Regeringen været overordentlig ivrig i at fremsætte mange forskelligartede Forslag vedrørende Forsvarets Ordning. Regeringen har været saa uhyre rig paa Initiativ, og vi kunne sikkert sige uden at overdrive noget, at vi neppe have haft en Periode i vort politiske Liv, hvor Forsvaret har været i en saa frodig Vækst og i en saa stærk Udvikling som den Tid, i hvilken Forsvarskommissionen har siddet, som den Tid, siden vi fik Venstres Ministerium.

Der kan henvises til en hel Række Foranstaltninger, som have medført meget betydelige Udgifter for Statskassen. For det første har Regeringen vist sin Reformiver gennem flere forskellige, endog meget kostbare Lovforslag. Jeg skal saaledes her minde om Lovforslaget om nyt Felt-skyts, der androg et Beløb af 5 Mill. Kr., endvidere Lovforslaget om forbedrede Underofficerslønninger, der medførte en aarlig Udgift for Statskassen af 443,000 Kr. Der er udkommet en Lov om Forsøgsforplejningens Indførelse i Hæren, der har medført aarlige Udgifter til et Beløb af 90,000 Kr. Hertil kan saa føjes en Række af Foranstaltninger, der ere truffne gennem Finansloven eller Tillægsbevillingsloven, hvoraf de vigtigste ere dem, der fandt Sted ved Udbrudet af den russisk-japanske Krig, og som have medført en Bevilling paa Tillægsbevillingsloven til et Beløb af 288,100 Kr. Hertil kunde end-

videre føjes, hvad Regeringen ad rent administrativ Vej har foretaget. Jeg sigter saaledes her til Bygningen af de 40 bombesikre Kasematter i Fæstningen, hvortil er medgaaet et Beløb af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Man vil altsaa se, at der fra Regeringens Side dels gennem Lovgivningen, dels gennem Finansloven og Tillægsbevillingslovene, dels ad rent administrativ Vej er truffet en Række militære Foranstaltninger, saa at man uden Overdrivelse kan paastaa, at den Periode, den Tid, i hvilken Forsvarskommissionen har siddet med sit Arbejde, sikkert har været en af de frugtbareste for Militærvæsenet her i vort Land. Det giver sig ogsaa til Kende, naar vi ville se paa nogle enkelte Finanslove. Den Finanslov, som Venstres Regering arvede fra Højres Ministerium, havde Militærudgifter til et Beløb af 19,4 Mill. Kr., Venstres første Finanslov bragte Militærudgifterne op til 20,7 Mill. Kr., næste Finanslov til 23,3 Mill. Kr., og Venstres tredje Finanslov til et Beløb af 23,4 Mill. Kr. Det er en voldsom Stigning paa dette Omraade, og der er i vor politiske Historie sikkert ikke noget Sidestykke til, at Militærvæsenet er steget saa stærkt og enormt, som de Tal godtgøre, jeg her nævnedes. Alt dette er foretaget, skønt Venstre tydeligt havde skrevet paa sit Program, at det vilde arbejde for Militærudgifternes Nedsættelse. Vi se, at Venstres Arbejde er gaaet lige den modsatte Vej, i Stedet for Nedgang have vi faaet en voldsom Stigning.

Man kan forstaa, at under disse Forhold var det umuligt at bevare Fred og Ro om Forsvarsspørgsmaalet, man kan forstaa, at der maatte rejse sig Mistillid og Uro ude i Befolkningen. I Begyndelsen lode disse Mistillidsrøster jo kun fra et enkelt Parti, nemlig Socialdemokratiet. Vi protesterede lige fra først af mod denne Stigning i Militærudgifterne, men den Gang stod der jo et stort og stærkt Flertal paa ikke mindre end 100 Mand omkring Regeringen, og man sagde til os, at det var ondsindet Tale, at vi vilde udsaa Mistænksomhed overfor Regeringen.

Det viste sig, at den Kritik, som Socialdemokratiet rejste her i Salen, var en Kritik, der bar Frugt ude omkring i Befolkningen, og den Uro, som begyndte